

Ilija Ludvig

IZDAJNIK 3

AMBIVALENS (borba i bekstvo)

April – septembar 2002.

Pobeći

Ideja o bekstvu pojavila se zajedno sa idejom o borbi

Živimo u doba terorizma

Najzad nema ničega svetog u ilegali, underground-u

Moram da promenim svoj identitet

Ime koje nosim, sada sam siguran, više nisam ja

Promenio sam se

Delo ljubavi

Ona je ta koja me sprečava (znajući za užase ovoga sveta) da poželim da ga menjam, da pomislim na masu, da postanem VOĐA, nosilac ideje i sa druge strane da ga napustim-ubistvom.

Bez ljubavi ne bih mogao izabrati ono najprezrenije

izabrati nestanak, bekstvo.

Zato što nisam sa onom koju volim

Zato što volim

Bekstvo

**Pre bekstva ideju borbe posmatrao sam u izvnutom ogledalu.
Takva borba se vremenom pretvorila u perverziju
Nepriznavanje ambivalensa, zatočeništvo, mučenje
nesreća je onih koji ne priznaju ambivalens, nesreća (ako ne i sva) ovoga sveta.
Ona se ponajviše odnosi na roditeljstvo, u utesi koja je data žrtvom, detetu.**

**Ali otrov je sipan i vizija je isuviše jaka
I poznavanje ljudskih odnosa-tela.
Sada je sve samo je pitanje trenutka
Njega će odrediti destinacija
Za sada sam čovek volje (mrzovolje), dobro završenog posla, poslednja karta,
potreba, čovek mimikrije, status qvo
Čovek pristanka.
To je samo priprema za bekstvo.
U svakom slučaju, razrešenje je blizu.**

Ponekad vidim sebe, u nekakvom jarku, pretučenog, opljačkanog, mokrog, sa parom i pljuvačkom i krvlju koja curi iz usta, u noći, u hladnoći.. ali to nije kraj.

Ne vidim to kao smrtni ropac.

“potpuno napuštanje svega”, to je ono šta vidim u tom jarku.

Da bih video dalje. Moram se približiti toj tački.

To je DNO.

Njega moram dotaći daleko od onih koji me poznaju

Poznaju?

Moram nositi pasoš sa sobom

Uslovi su takvi da je sve moguće.

PISMA LJUBAVI (dok čekam na odlazak, kao da sam već negde daleko odakle ti moram pisati)

Sačuvao sam ovo pismo jer bi ono razotkrilo moju ideju bekstva i zauvek te odvojilo od mene

Sva ostala (poslata) pisma već su počinila dovoljno zla i ja ne znam koliko još mogu izdržati

Bojim se da više nikada neću voditi ljubav

Raspadam se

Kičma ponovo odašilje svoje krhke signale preko stomaka

Srce je na izdisaju, organi, mišići

Da li je skelet poslednji

I posle njega?

Ono nevidljivo.

Konstantni bol, sama ideja bola

Ka tome idem

Ne znam za dalje

**Svaka pomisao na tebe (a svaka pomisao je na tebe) – samo novi naleti preznojavanja, nesanice, čajevi, zatim malo kretnje i volja preuzima dan, volja koju određuje kontekst; premijere, nervi i to još uvek uspeva, jer tu se služim starim trikom koji sam naučio od svoje majke, jer je moja volja vezana za ljubav
Sama moja volja je volja da volim, volja za ljubavlju**

I na taj način nekako prolazi dan

Ali dan smenjuje noć...

**I dalje ne znam kako da ti priđem
I dalje ne znam kuda idem i da li ću ostati blizu
Ja za sada izdržavam, ali izdržavam u nedelovanju
Jer svaki dan pomišljam na nestanak, odlazak daleko.**

**Do ideje o bekstvu sam došao sa tobom, u ljubavi
Ali ljubav je bila isuviše nova, nemoguća i sami smo to govorili na početku
I kako je vreme prolazilo to naše poveravanje, naša svest da je tako, zahtevala je
uništenje, rat, pravu strast ljubavnika
Jedini način da se prekine rat je izdaja
I tako sam postao izdajnik
Pisao sam ti pisma (i dalje ti pišem) kako bi se rat završio
Bez obzira čija strana pobedila
Mene nije briga
Ilegala je svet za sebe
Onima u bekstvu je svejedno od koga beže
Oni beže
i to je sve**

**kakvi napori volje
svakim danom sve više
to je sve više ljubavi (sve više volje za)
ne želiš moju ljubav čija je snaga neizmerna
takva ljubav razara
njena snaga – neapsorbovana, vraća se i samo produbljuje ponor u meni
svakim danom sve više
to crnilo me svaki dan osvaja i ja se borim
borba koju vodim svakog trenutka
i u kojoj sigurno gubim**

**moraćeš mi uskoro dati neki znak ljubavi
inače su leta koje predstoje budući pakao na zemlji**

**pobeći
od ludila i idiotizma
od divljenja koje ubija prijateljstvo
pobeći
potpuno sam u ovoj borbi
zato što nisam sa onom koju volim
zato što volim**

manifest AMBIVALENS-a

u svetu u kakvom danas živimo, kada ljudske slobode osvajaju neslućene granice jednakosti, jedna reč i njeno značenje postaje od presudnog značaja za sve nadolazeće generacije.

Ta reč je AMBIVALENCIJA ili kraće AMBIVALENS kako pokret i dobija ime.

Njeno izvišće je u izloženosti bića (čitaj ljubavi) raznorodnim uticajima koji s početkom XXI veka sve više zauzimaju dijametralno suprotne pozicije i napuštajući ih, nemoguće ih je više smestiti ni u kakav zajednički kontekst.

Naravno, stajalište suprotnosti određuje njihovu dijametralnost

I zahvaljujući geometriji još uvek ih kako-tako održava u istom telu, ali jalovo.

Izlazeći iz zajedničkih okvira one prestaju da stoje sukobljene kao suprotnosti.

One samo ostaju da stoje sukobljene.

Epoha je nestala

Bilo bi suludo pozivati na bilo kakav pokret, s obzirom da je pokret bez epohe samo mrtvo slovo, ali ja ovim manifestom ne proklamujem nikakav pokret, on postoji sam po sebi, njemu nije potrebna epoha, jer ambivalens i nema uporište ni u kakvom toku (istoriji) misli ili političkom stremljenju (uređenju)

On je proizvod koji je upravo to mrtvo telo epohe, ubijeno vreme.

Sve ideje su uprljane stilom života.

Modeli, scenariji za sve

Uvećano znanje, informatiks, matriks, iks,iks,iks...

Kraj XX veka-primenjena psihologija

Simulakrum oprosta

Ono jače od nas samih

“nešto”u nama

naučno dokazani oprost-nesvesno.

Ambivalens niko ne predvodi

Zašto bi?

On ne nosi nikakav bunt u sebi.

Ali je borba i ta borba je pitanje

Jer nije usmerena, jer je borba, ali koja nije primenjena, nije besna

Borba sa senkama, sa suncem, u praznom

Ambivalens

Vi znate da ste na bojištu, vidite gomilu mrtvih i unakaženih oko sebe, poginulih

Bez ikakvih obeležja, bez uniformi, bez zaraćenih strana

Preostaje samo obazriv pogled

Da budemo do kraja lucidni

to bojno polje je bojno polje virusa

...

Ambivalens je izmirenje svih onih težnji u ljudskome, koji nailaze na oprečnosti (uglavnom moralne), koje dokle je tela (ljudi) će živeti. On nudi misaonu apsolvaciju.

Milenijumska zaostavština estetike, sve stvoreno, sva lepota koja nastaje iz užasa i neizmernog stradanja; to su principi po kojima se vodi ljudski život.

Srž ambivalensa

Pitanje: "kako je moguće da neko padne ovako nisko? Ili o bože, da li je moguće da jednoga dana i ja "završim" ovako? koje potajno uznemirava prolazeći pored bednika uronjenog u đubre i prljavštinu i momentalna lažna sigurnost u nemogućnost toga samo je jedan od nemira koji razara biće koje ne poznaje ambivalens.

Strepnja i ponos građanskog društva

Koje upire pogled u večnost odveć trošnim očima jer sve više gleda

Svako potrošačko društvo na kraju i samo, pošto je sve potrošeno, mora biti potrošeno

Potrošeno

Ako neko umre, to nismo bili mi- čim smo još uvek tu da to znamo

Ali jednoga dana ćemo biti mrtvi. U to smo sigurni

I to se ne pitamo

Iz straha

Ali kako? Gde? Kada?...

To je već nešto drugo

Ovi izazovi žurnalistike- derivati straha su uvek mnogo opasniji

Oni nemaju uporište u realnosti

Oni su vest, komfor, baza podataka

U svetu u kome se čelični oblakoderi ruše poput domina u igri ljudskog ludila, kada je život postao izazov uspešnosti poricanja paranoje i šizofrenije, ambivalens je jedino prihvatljivo stanje stvari, ukoliko ne poslednja realna šansa.

Ambivalens u suštini i znači prihvatanje

Prihvatanje bića kao voljenog i da se ono lažno predstavlja kao ljudsko

To je krajnji korak ambivalensa

Prihvatanje svih mogućnosti

Da moguće je, ja jednoga dana mogu to osetiti, mogu postati pedofil

To ne znači da ću ja to zaista i postati (ko zna? Uslovi se ređaju, postaje sve teže izbeći taj pogled, meka koža, nevinost, čistota...)ali, ukoliko se to i desi ja tada neću imati sud o tome

Neću sebe izdizati nad nekim pedofilom, jer oboje smo od istog

A u ljubavi, u biću, dete nastalo na takvom tlu koje ne osuđuje pedofiliju, koje nazivam detetom pedofilije, ono je istinsko telo voljenog bića, koje u doba ambivalensa svoje mesto nalazi na sceni.

Scena ne može bez ambivalensa

Scena je samo prostorni ekvivalent epohi

Glumac je mrtvo telo scene(epohe)

Scena?! Mislite Narodno pozorište?

SCENA

Scena je samo prostorni ekvivalent epohi.

-scena je mrtva-

glumac je mrtvo telo epohe

ukoliko ne apsolvira ambivalens njegova postojanost biće u smrti, ne u životu on će se stopiti sa mrtvilom scene, biti ono ljudsko, telo, i kao takav odgovarati funkcionalnosti.

Scena pod takvim nogama je sveta, ritualna, a glumac zapravo političar

I to je tužna istina koja je prisutna na svakom koraku

Glumac je mrtvo telo scene

Ambivalens je mrtvo telo epohe

Reklo bi se da je glumac prostorni ekvivalent ambivalensa, ali na žalost, nema te analogije

Jer glumac postoji i bez ambivalensa (...u smrti)

Zato kada pominjemo scenu više ne pomišljamo na glumca, već na samo biće

Glumac je, ipak, isuviše profesija, isuviše vezan za školu, tehniku. On staje u odbranu profesije, ne vizije, ljubavi.

A profesija, pa to je politika.

Biće je odvojeno od svake škole

Ne može se niko naučiti ljubavi

(iako je i dan-danas to preovlađujuća težnja

odgovornosti, brige, tolerancije... proizvodi siromaštva i bede

neophodni da bi zajednica opstala

to se naziva ljubavlju)

ovo je činjenica

uči se samo preživljavanju

ne ljubavi

**Nema priče, scenarija
Nema početka, kraja
Punkta, kontra-punkta
Drame**

**Ništa od toga ne sme više naći mesta na sceni
Nema više ogledala
(...njeno telo po prvi put nije zahtevalo negu...)**

**na sceni ostaje sam ambivalens
koji se iznova rađa**

NOVA BLISKOST

Telo je ono što se vidi

Ono se vidi jer je osvetljeno

Neosvetljeno, ono svoju prisutnost potvrđuje ostalim čulima

Upravo ta ostala čula i jesu potvrda prisustva

Onog nevidljivog

Nevidljivo približava pogled ljubavi

Kako nevidljivo deluje na nas?

Pritiskom

Pogledu je potrebna svetlost

Ostalim čulima ne

Ona deluju i u mraku

Ono šta njih ograničava jeste prostor

Ona zahtevaju blizinu

Ona su suštinska jer svoje uporište, konačno ostvarenje nalaze u samom činu vođenja ljubavi (toliko o zaslepljenosti ljubavnika)

Svetlo ambivalensa je zaslepljujuće (u trajanju ili u fleševima, bukće) ili tmina, mrak.

Ostati dosledan ljubavi u njenom nedostajanju, biću, ništa ne odaljiti od nje

Ambivalens je određen ovom doslednošću.

Bol
Ponovo to okupljanje svih razarajućih energija
Uzrok bola je neotklonjiv i neodrediv medicinom
Ipak, hirurgija će uraditi šta može, iz očaja izvaditi nepotrebno, spojiti spojivo,
operisati telo
Ali bol ostaje
Konstantni bol
('i što više uživamo, više nas boli')
Većito podizanje nivoa bola, koji se apsorbuje
Do sledećeg napada
Svaka njegova pojava nas opominje na prisustvo nevidljivog.

To ga vezuje za bekstvo
Ambivalens je prihvatanje bola kao poziva
Ne nešto od čega se beži, već ka čemu se beži
Naravno u pitanju je paradoks

Bol zahteva mirovanje
'došao si dovde, sada zastani, oslušuj
čuješ li?'

Sluh ima tu osobinu naslućivanja

On pripada onom nevidljivom prenosu vibracija (energija) i elemenata koji deluju najneposrednije (muzik)

Oko vidi. Ono što je odaljeno. Od njega samog.

Najjednostavnije rečeno:

Telo je u sobi

Ono što oko vidi jesu zidovi i to isto telo bez glave

Uvo svu ispunjenost prostora

Ono što dodiruje i zidove i kožu (telo).

I prodire kroz nju

Približava ono što je pogledom uvek označeno samo kao predmet

Ono odaljeno

Samo gledajući i naše sopstveno telo, ono ljudsko, nam je strano

Zvuk ima drugačiji medij

Kao neka nevidljiva plazma koja ispunjava sve šupljine i prolazi kroz propustljivo i polupropustljivo

I kroz koju se krećemo

Zvuk postoji uvek

U svakoj tišini

Svakoj atmosferi

A atmosfera je odrednica ambivalensa, scene

Koja je i u mraku

Gledajući, mi prizivamo vakuum.

PISMO LJUBAVI

Mislim na tebe sve ovo vreme

Trajem u nezamislivom

Takvo vreme je strašno razvučeno

Svaka sekunda sa sobom nosi naslage večnosti

Jer su u pitanju jecaji muškarca

Šta reći?

Telo odbija da vodi ljubav sa drugima

I sve ostalo prati

Ništa od planova

Zato što nisam sa onom koju volim

Zato što volim

Nema direktne borbe protiv gluposti profesionalizma

Zato bekstvo

Borba

VRH INTELIGENCIJE

Na putu ka konačnoj izolaciji

Sve je teže izgovarati reči

I zato ono lako, čin reči, pesma

Razgovor sa neznancem

Pristojnost, bezazlenost prvih susreta

Bez ubeđivanja, ispovedanja, komfornosti, laži

Prećutkivanja...nasilja reči

Surovost sa kojom nastupa moja ljubav je nezamisliva

To je odraz pravog prijateljstva

**Stalno prisustvo ideje bekstva čini vas izdajnikom
Onoga kome se ne može verovati
Svima onima koji nisu u bekstvu je to od čega bežite ljudski i po receptu XX veka,
nešto sa čime se treba suočiti i tako ostvariti slobodu
Ali jedino vi znate da se tako ne stiče sloboda
Na ovom svetu bez ljubavi
Jedino vi i vaša ljubav**

**Zato što nisam sa onom koju volim
Zato što volim**

**Besmisleno je objašnjavati takav doživljaj
Bekstvo to čini umesto reči**

Prava istina sveta:

**Dvoje u ljubavi moraju se razdvojiti i ostati razdvojeni
i upijati u sebe svu potmulost bolova koju vreme nosi kao
nedostajanje.**

I tako dostići jednostavnost.

JEDNOSTAVNOST

Sunce je izvor života

Sunčeva svetlost koja odražava večnost

Ali inteligencija je, u svom sopstvenom sjaju, zasenila Sunce i predvidela njegov kraj

U crnilu (kosmosa)

I sada je inteligencija ta koja je preuzela prelogative večnosti

Zajedno sa crnilom

Kraj Sunca je i naš kraj

Večnost inteligencije ogleda se samo u jednoj misli

'we gotta get out of this place

for the whole thing's gonna blow'

bekstvo je vrh inteligencije

dark days that are coming

GUBITNIK

'eno gubitnika. Dao je sve za ništa. Sijao je.'

'Rekao nam je da će crnilo preuzeti stvar'

'Da, istina. Rekao je i da ćemo ga zateći u ropcu, kako grca, pljuje i povraća.'

'Ako budemo imali sreće, videćemo i to.'

'Ali kako zna sve te stvari?

Kako izdržava tako sam?

Zar mu nije dosadno?'

'Rekao je da je dosada naše jedino iskupljenje.'

'iskupljenje?'

Zar smo grešili?'

'o da ljubavi, mnogo'

'Ali zašto mi uopšte razgovaramo o njemu?'

Pa njemu se ne može verovati.'

'Njemu se jedinom može verovati.'

'Onda je on lud!!!'

**'ima nečeg u svemu tome, nečeg istinitog, što razara svaku zajednicu, svaki odnos,
nečeg neizdržljivog, što ne podleže nikakvoj toleranciji
nekog bogatstva koga se treba kloniti
koje nema nikakve vrednosti na ovom svetu
koje treba zakopati duboko.**

I to dno valja doseći

Onoga trenutka kada se postavi cena-bekstvo.

POGLED UNIŠTENJA

**Svuda gde prepoznam ljubav
Odgovaram na nju željom
Postajem ona, ispitujem sve sumnje, nezamislivo**

**Time moja ljubav nastupa sa nevericom
Ne želeći da joj priđem
Ona ne želi da poveruje da je moja ljubav
I time to zauvek ostaje**

**Zauvek
Nešto čega nikada neće biti**

**Čekati večnost da prođe
Ne prijatelji moji, vi ne znate o čemu ja govorim
Zato što ja ne govorim
Zato što nema razloga da ne govorim
Zato što je ambivalens na snazi
Zato što nisam sa onom koju volim
Zato što volim**

**Inače, živi se obično, starački, bezazleno usamljenički
Polako napredujući u svom stvaralaštvu
Koje će jednog dana preuzeti stvar
I ukinuti večnost**

Onoga dana kada se kao vreme, otvori svetu

**Kontekst u koji bude bilo spušteno, biće određen njegovom kakvoćom
(ispunjenošću)
Onim prostorom kojim gospodari publika(audience)**

PISMO LJUBAVI (pogled uništenja)

**Obraćam se samo slomljenima, onima koji osećaju konstantno prisustvo bola
I neizrecivu radost**

Onima u ljubavi

Nisam siguran, ali možda je to samo muška stvar

Jer zaista

Suze muškarca ostavljaju ukus večnosti za sobom

Ti nisi želela ukus večnosti u svojoj postelji

Jasna slika o svetu nas je razdvojila

I ako zaista više ne možeš da budeš ni sa kim onda je ovo pismo dokument

Usporeno premeštanje i sitnjenje stene koju nazivamo pustinja

Ali ti naravno nećeš dugo ostati sama

Ti nikada nećeš ništa napisati sem svojih biografskih podataka i nekih brojeva

Ti se nikada nećeš usuditi da me potražiš kada čuješ da sam nestao

Jer ti znaš za crnilo

I sigurna si u moju snagu

Znaš da je sve to samo priprema za nešto čudesno

'da, biće to nešto čudesno!'

jer znaš da ću ja već doći do tebe, ponovo i sam

i da ćeš me ponovo ostaviti

jer neće proći dovoljno vremena

a mora proći večnost

jer tada više neće biti suza

i mi ćemo se skroz ulepljeni od ljubavi

konačno rasti.

**Najbolnije pitanje sa kojim mi se obraćaš
'šta hoćeš ti od mene?'**

Hteti nešto?

Hteti, znati šta

Poput odlaska u kupovinu

Dajte mi pola kile hleba, ja znam šta hoću, zar ne?!

Ne, ja ću zauvek ostati nem pred takvim pitanjem

I nasmejati se i zaplakati

Ali odgovor neću dati

Jer gi nema

To pitanje ne dolazi od ljubavi

Ono je trzaj onog ljudskog

Trzaj egzistencije

ono nerodeno postavlja to pitanje

Ne ti ljubavi

**Tvoja poluotvorena usta dok spavaš
Tvoja koža za koju tvrdiš da je zelena
I tvoj glas koji me je ubio dvaput
Sve mi to sada nedostaje
I ja bih voleo kada bi bila ovde
Kraj mene
Uz nemu vatru sa ekrana
Koji je čitavo čovečanstvo smislilo da bih te zaboravio
I dao svu ljubav njemu
Ali ja mislim da je sve to bestidno
I da ne možeš voleti ljude**

**Čeznem za tobom
Moje oči su sada već potpuno presvučene paučinom
Ja više ne vidim
A sjaj koji i dalje izbija iz njih
Svetlost je nekih davno razorenih svetova
Koja pristiže**

**On je to oduvek
Sada to znam**

Pogled uništenja

**Moram sačekati da sva svetlost iščili
I do tada ne pogledati nikoga u oči
Ne bih podneo još jedno napuštanje
Toliko ljubavi**

**I dalje mi nedostaješ
Jako**

Epilog

'jeste li videli to dete?

Jeste li videli crnilo u njegovim očima?

Jeste li primetili da nemaju odsjaja? Kao da ih nema

A opet deluju tako živo, tako puno.

Nikada neću zaboraviti taj pogled.

Osetio sam nešto

Ne mogu reći šta

Nešto čudesno"

'Ti dobro znaš šta je to bilo.'

'Da, znam. Ali ako ti kažem, dete će umreti.'

'A ako jednoga dana ono sazna?'

Čuje se samo tiho kapljanje preostale kiše sa drveća

Sunce iznova osvetljava travu

Negde, u daljini, duga.

Kraj